

Lid. Vi have her i denne Forsamling forrige Gang gjort opmærksom paa, at der i alle Retninger savnedes Bestemmelser for Tilfælde, som maae komme til at indtræde, og at dette Savn vilde komme til gjensidig at stille os i en vanskelig Stilling; vi have følt denne Vanstælgighed, vi have forudsæet den, den ærede Minister har afvist den, han har sagt: der kan ingen Bestemmelse tages, der kan under disse Omstændigheder ingen Plan lægges, og nu siger han os, jo her, at det, han her har gjort, det er at lægge en Plan, ikke i Diebliffet, men det er kun det første Skridt, han gjør til en Plan, som skal være fremtidig og bestandig. Det ærede Thing vil see, at Finansudvalget har forstaaet Sagen rigtigt (Ja!), det har forstaaet, at heri laae en fremtidig Organisation (Hør!), og det har betimeligt gjort Ministeren opmærksom derpaa; det har skrevet til Ministeren: aabenbar Din hele Hemmelighed i en Lov; er Loven god, vil den blive antagen, er den det ikke, vil den blive forkastet; men saa bliver Debatten derom aaben, saa kommer man ikke tilfældig i en Finanslov til at tale om Krigsreserve-Officerernes Nødvendighed eller U nødvendighed i Cadrene. Det er at gjøre vor Stilling odiøs, naar vi skulle gribe den Lov, som Ministeren skal sætte igjennem, for at værges os imod selve Ministeren; men den odiøse Stilling er ikke her at frygte; thi jeg er overbevist om, at de Mand, det her angaaer, og som her omtales, ville med os føle, at det ikke er personlig Interesse og ikke den enkelte Sum, her omtales, men at det er Statens tilkommende Tilstand, vi her skulle afgjøre — og vi skulle nøie overveie, hvad vi gjøre. Læg vel Mærke til, at den ærede Minister i sin Fremstilling af Sagen har gjort en Tilstaaelse, som det er værd at holde fast paa; han har paa den ene Side sagt — og det er ikke letfindigt sagt, thi det er opløst —, at han behøver disse Krigsreserveofficerer, der betales for at udfylde Cadrene, som ellers vare blinde og ubrugelige, men han har paa den anden Side sagt, at en stor Mængde af disse Officerer havde et nedbrudt Helbred, og at han betragtede denne halve Gage, han gav dem, som en Pension. (Krigsministeren: Et ubetydeligt Antal af dem!) Ja, i ethvert Tilfælde har han be-

traktet et Antal som Pensionister; men skulle vi pensionere her, eller skulle vi pensionere efter Pensionsloven (Hør!); det er netop det, som er det Urigtige ved at begjære Ting som denne i en løs henkastet Sum, hvis Betydning Ingen af os nøie forstaaer, og først i dette sidste Debattens Diebliff komme vi til at see nogenlunde klart ind i Sagen — det er det Farlige, og det er det Feilagtige. Jeg siger, at allerede for Aaringer tilbage skulde dette Spørgsmaal have været afgjort. Den ærede Minister har igaar sagt her om mig — og han har ikke sagt det for just at sige Noget; som han troede kunde være hjærkomment —, at Fastsættelsen af Urdmunderingspengene for Mandskabet til 10 $\frac{1}{2}$ hidrørte fra mig, og at han havde gjort Staten en Tjeneste ved at nedsætte dem til 4 $\frac{1}{2}$. Det er meget rigtigt; det hidrørte fra mig; da jeg overtog Ministeriet, fandt jeg den hele Forvaltning saa aldeles beregnet paa Fredsfoed, at selv den Plan, der var ny, ikke gav mindste Idee om, at man nogenlunde havde tænkt paa, at en Hær eksisterede, for at der skal kunne føres Krig med den. Saaledes fandt jeg den, og jeg hastede med, saa hurtigt som jeg kunde, midt i de Forlegenheder, der dengang eksisterede, at skaffe Planer, hvormed jeg bandt mig selv; jeg søgte at finde det Regelrette ved at skaffe kongelige Planer; thi i den Tid kunde jeg ikke forelægge Rigsdagen, som jo ikke eksisterede, Noget. Jeg søgte med Hensyn til Officerernes Ansættelse og Forfremmelse at skaffe en ligedan Regulering, jeg fik dengang nedsat en kongelig Commission, som saa at sige blev den, der luttrede enhver Indstilling, der skulde gaae frem, og jeg overleverede Udarbejdelser og begyndte Udarbejdelser til alle den Art Regulatorer, som vi i dette Diebliff savne. Jeg har her liggende Dwitteringer for, at disse Sager dengang saaledes vare satte i Arbejde, og det var paa en Tid, da Arbejdet var dagligt paa-trængende, hvor der idelig skulde stables; men derpaa ere fulgte rolige Tider, og i de rolige Tider kunde det Lovgivningsværk have været fuldbyrdet, som havde viist de Mand, der tjene under de Vilkaar, hvorom her er Spørgsmaal, deres virkelige Stilling i Armeen. Det er blevet dem gjenkaldt ved Ansættelsen og flere Gange, at de ikke tjente under andre Vilkaar